

Tóth Vivien Kunbábonyi Nyári Egyetem, ahogyan én láttam

Leendő ELTE-s közösségi és civil tanulmányok szakos hallgatóként vettem részt a 2014-es kunbábonyi nyári egyetemen, ahová végzős szaktársaim invitáltak, mint a szakhoz kapcsolódó program-lehetőségre és mint egy lehetséges gólyatáborra – mindezt még a pontos felvételi ponthatárok kihirdetése előtt. Tehát akkor még csak felvételiző státuszban, sok izgalommal és a jólesően megelőlegezett bizalommal vágtam neki a 4 napos tábornak.

A nyári egyetem nekem első-sorban szakmailag adta a legtöbbet.

Az előadásokon izgalmas dolgokról hallottam, mint például, hogy az élelmiszer és a tudás is lehet hatalom, vagy hogy a közös munka hozza össze leginkább az embereket. A felmerülő témákban mindenki megtalálhatta az érdeklődésének megfelelőit. Az előadások után, ebéd közben, vagy a szünetekben folytatódott a beszélgetés és kezdődhetett a kötetlenebb ismerkedés egymással és az előadókkal is, akik akkor már nem csak előadói szerepben voltak jelen, hanem résztvevői is voltak a tábornak. Talán így tudott létrejönni ez a közvetlen előadó-hallgató viszony a résztvevők között, és telt mindig oldott hangulatban az idő.

Belekóstolhattam, milyen is lehet egy működő közösségfejlesztési projektben részt venni, milyen problémák adódnak a terepen, és hogy

ezek mennyire sajátosak is tudnak lenni. Érdeklődéssel kaptam el minden olyan kis beszélgetést, megbeszélést, amikor egy-egy felmerülő nehézséget, problémát boncolgattak, elemeztek és próbáltak megoldani a projektben résztvevők – mindezt reggeli közben vagy az esti lazításoknál, csak úgy, egy spontán „összeverődés” alkalmával. Bárki bekapcsolódhatott a diskurzusba, aki tudott, segített, hozzátett valamit, vagy csak érdeklődéssel hallgatta. Munkamegbeszélések, esetelemzések, tanácsok, praktikák, „elküldted-e már az e-mailt”, „válaszoltak-e már”, „mikor is kezdődik”, „én nem érek rá”: ilyen belecsöppenni egy olyan társaságba, ahol a legtöbben együtt dolgoznak vagy ugyanazon a területen tevékenykednek. De mindezt úgy, hogy aki nem szakmabeli, ne meneküljön el, hiszen ez nem egy zárt közösség, ahová nehéz bekerülni. Itt mindenki nyitott és érdeklődő, szívesen ismernek meg új embereket és számít nekik a külső szemlélők véleménye is.

Természetesen nem csak komoly dolgokról szólt az a pár nap. Volt sok nevetés is, játék, közös zenélés, versfelolvasás, fórumszínház, meglepetésprogram – egyszóval minden, ami csak közelebb tudja hozni egymáshoz a résztvevőket. És ahol már a program megszervezése, lebonyolítása is egy hatalmas közösségi munka – hiszen szinte mindenki hozzájárult valamivel –, ott érezni lehet az összetartó erőt, amely ezek között az emberek között létrejött. A helyszín nekem külön élményt nyújtott az eldugott kis tanyavilágával, az udvaron felállított sátor alatti „előadótermével”, szalmazsákjaival, a gyönyörű régi iskolai épülettel és a saját készítésű szabadtéri zuhanyzójával.

Sok új ismerőssel, jó élményekkel, és immár mint közösségi és civil tanulmányok szakos hallgató jöttem el Kunbábonyból, ahol a sikeres felvételimet a leendő tanárainnal ünnepelhettem meg. Ilyen gólyatáborot kívánok mindenkinek!

És vigyázat, könnyen rá lehet ám szokni az éjfél mangalica szalonnázásra!

2014. augusztus 21.